

noget hurtigere Tempo, end Lovforslaget forudsætter, og der stilles Ændringsforslag i saa Henseende. Paa den anden Side har man ment, at den særlige Beføjelse til at sætte Renten ned under det normale i de Egne, hvor der er Rimelighed derfor, ikke burde gives enhver Politimyndighed. Vi har ment det rigtigt, at Myndigheden henlagdes til Amtmanden — her i København saa selvfølgelig til Politidirektøren —, idet det er naturligt, at en saadan Bestemmelse træffes for et noget større Omraade og af en Myndighed, der staar lidt mere frit overfor de rent lokale Interesser, end en Politimester vel ofte vil staa i sin By eller i sin Politikreds. Endvidere har man i dette Ændringsforslag foreslaaet, at man ikke, saaledes som Lovforslaget vilde, helt skulde stoppe Udstedelsen af nye Pantelaanerbevillinger, indtil man var kommet ned til en Rente af $1\frac{1}{2}$ pCt. maanedlig. Vi har ment, at ogsaa forinden dette var sket, kunde der være Anledning til at udstede nye Bevillinger, og vi har derfor foreslaaet, at det allerede straks skal være saaledes, som det efter Lovforslaget først skulde blive senere, at nye Bevillinger kun udstedes efter Justitsministerens Bestemmelse, dog saaledes, at Ministeren derom fører Samraad med Handelsministeren, hvad vi har ment var rigtigere end med Finansministeren.

Endvidere er der et Par mindre betydende Ændringer om, at Kendelsen for Pantelaanerbevilling forhøjes fra 40 Kr. til 100 Kr., og om, at Bøder ikke skal tilfalde Statskassen alene, men deles lige mellem Staten og Kommunen.

Endelig findes der under Nr. 10 et Ændringsforslag til § 16. I Lovforslagets § 16 gives der Hjemmel for Domstolene til at bestemme, at ulovligt oppebaarne Rentebeløb skal være forbrudte. Man har ment, at det var rigtigt, at saadanne Rentebeløb ikke blot skulde kunne forbrydes, men ogsaa efter Omstændighederne skulde kunne tilbagebetales den, som har udredet dem, og der stilles Ændringsforslag i saa Henseende. Der har i Udvalget været forskellige Meninger om, hvorvidt man skulde betragte Tilbagebetaling eller Konfiskation som det normale, som det, man særlig skulde pege paa overfor Domstolene, men vi er endt med det Kompromis at stille de to Alternativer op ganske jævnsides, saa at der ikke særlig peges paa noget af dem. Domstolene har altsaa Ret til frit at bestemme, at den ulovligt oppebaarne Rente skal være forbrudt, og de har ogsaa Ret

til frit at bestemme, at den skal tilbagebetales.

Jeg har hermed gennemgaaet de væsentlige af de Ændringsforslag, som Udvalget har været enig om, og kommer nu til det ene Ændringsforslag, der kun stilles af et Mindretal, og som jeg hentydede til i Begyndelsen af mit Foredrag. Et Mindretal foreslaar under Nr. 12, at Justitsministeren skal nedsætte en Kommission til at forberede det offentlige Overtagelse af al Pantelaanervirksomhed. Dette Ændringsforslag vil selvfølgelig blive begrundet fra det paagældende Mindretals Side, og jeg skal derfor ikke nu komme nærmere ind derpaa. Jeg skal blot i Almindelighed udtale, at Udvalgets Flertal ikke har kunnet tiltræde Ændringsforslaget, idet vi mener, at det offentlige, i alt Fald for Tiden, ikke vil kunne magte en saadan Opgave som den at overtage al Pantelaanervirksomhed, allerede af den Grund, at det er en Foranstaltning, som maa forudses at blive overordentlig dyr. Dette er Grunden til, at Flertallet ikke har kunnet slutte sig til dette Ændringsforslag.

Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale de Ændringsforslag, der er stillede af hele Udvalget, til Vedtagelse i det høje Ting.

C. F. Sørensen: Ved Lovforslagets første Behandling tillod jeg mig paa mit Partis Vegne at bebude Fremkomsten i Udvalget af et Forslag om det offentlige Overtagelse af Pantelaanervirksomheden. Dette er sket, og Udvalget har i talrige Møder beskæftiget sig bl. a. med dette Spørgsmaal. Det var Mindretallets Opfattelse, at naar man nu gik til en gennemgribende Ændring af Pantelaanervirksomheden her i Landet, maatte Tiden være inde til, at Spørgsmaalet blev løst til Bunds. Ikke mindst de Bemærkninger, som ledsagede Lovforslaget, og som hviler paa Kriminalistforeningens Betænkning, gav os den Opfattelse, at hele dette Spørgsmaal var saa vanskeligt og havde en saa stor almen Intesesse, at det kun kunde løses paa tilfredsstillende Maade ved, at Virksomheden blev helt omorganiseret. Det har imidlertid ikke været Mindretallet muligt ved Forhandlingen i Udvalget at faa Tilslutning fra andre Partier, skønt det Forslag, der stilles af Mindretallet, jo ikke er noget uøørt eller ukendt i Verden. Adskillige Steder i de store Kulturlande ser man, at det offentlige direkte eller indirekte har grebet ind paa dette Om-